

Hồi Thứ Bốn Mười

TÍNH MỆNH NGUY KỊCH

Lần này thì cô ta không còn cố kỵ nam nữ, ngồi xuống bên giường một cách tự nhiên, cởi áo trên cho chàng xem qua vết thương.

Lúc này mới thấy trên ngực trái chàng một vết chầy xém dài chừng xích, rộng chừng hai thốn, vết chầy giờ tím bầm như thịt chín, tự nhiên trong lòng xót xa, mắt rướm lệ nói:

– Ái, không ngờ bà ta lại hạ độc thủ!

Vừa nói nàng vừa dùng ngón tay trở ấn nhẹ quanh vùng bị thương, hỏi:

– Đau không?

Giọng nàng ngọt ngào trêu mếu như chưa bao giờ có, khiến Hồ đại nương đứng sau lưng cũng thâm gật đầu.

Nhạc Tiểu Tuấn đáp nhẹ:

– Không, chỉ vừa rồi tiểu đệ định ngồi dậy, thì xương đau kinh khủng, chẳng biết có bị gãy hay không?

Thân Phi Quỳnh nghe vậy thì bật cười nói:

– Người như con nít nhé! Xương gãy, chẳng lẽ ta ấn vậy người lại không thấy đau!

– Nhưng... Rõ ràng vừa rồi tiểu đệ đau chịu không thấu, cả người tợ hồ như mất hết sức lực.

Hồ đại nương bước đến một bước nói:

– Nhị tiểu thư, lão thân nghe nói Tuyết Sâm Hoàn chẳng những thanh tâm giáng hỏa, mà còn đại bổ chân nguyên, Nhạc tướng công tuy hỏa độc đã tiêu trừ, nhưng thương tích chưa lành, chỉ sợ phải mất mười hôm nữa tháng mới hồi phục hoàn toàn.

Thân Phi Quỳnh đầu mày nhíu lại nói:

– Đúng vậy, Tuấn đệ không những bị Ly Hỏa chân khí đốt cháy nội tạng, mà còn bị chưởng phong của Hỏa Diệm Dao xuyên cắt nội tạng. Cho nên, người trúng Hỏa Diệm Dao chẳng khác nào đồng lúc thụ thương hai lần, thế còn nguy hiểm hơn, cần phải một thời gian mới hồi phục...

Hồ đại nương nói:

– Tuy là vậy, thế nhưng lão thân nghĩ ra một phương pháp có thể giúp Nhạc tướng công chóng lành vết thương.

Thân Phi Quỳnh nghe thì vui mừng hỏi ngay:

– Cách gì?

– Nhị tiểu thư sao không nghĩ xem Tuyết Sâm Hoàn là loại tiên dược đại bổ chân nguyên...

Thân Phi Quỳnh nhú mày nói:

– Hồ ma ma, chớ nhắc đến chuyện Tuyết Sâm Hoàn nữa, nhanh nói cách nào để Tuấn đệ chóng hồi phục!

– Ái, lão thân ý muốn nói là Nhạc tướng công đã phục tiên dược Tuyết Sâm Hoàn rồi, tại sao công hiệu lại chậm như vậy chứ? Nguyên nhân chủ yếu là vì Nhạc tướng công bị hỏa độc công hủy nội tạng, nguyên khí hao tổn quá lớn, nhất thời khó tu bổ được công năng phục hồi nguyên khí.

Thân Phi Quỳnh có phần hiểu ra, gật đầu nói:

– Hồ ma ma thật có kinh nghiệm, lời này không sai.

– Cho nên ý lão thân, giờ chỉ cần trợ lực giúp Nhạc tướng công đả thông kinh mạch, khiến chu thân khí huyết thông hoạt, dinh vệ tự điều, được lực nhờ đó mà phát tác càn mạnh, thương thế tự nhiên cũng chóng hồi phục.

Thân Phi Quỳnh vỗ lẽ reo lên:

– A, chỉ chừng ấy mà cũng nghĩ không ra, dùng chân khí bản thân đả thông thập nhị kinh mạch, chính là phương pháp trị thương nhanh nhất, nó đúng nguyên lý Thông Tắc Bất Thông, Thông Tắc Bất Thông. Huống gì Tuấn đệ đã phục Tuyết Sâm Hoàn của gia gia ta, đương nhiên là sẽ chóng hồi phục.

Nói rồi quay đầu nhìn Hồ đại nương nói tiếp:

– Hảo, giờ ta giúp Tuấn đệ đả thông kinh mạch, Hồ ma ma làm hộ pháp bảo vệ dùm.

Hồ đại nương cười lớn nói:

– Điều này há đợi Nhị tiểu thư căn dặn?

Thân Phi Quỳnh quay đầu nhìn lại, lúc này mới biết trong lúc nàng nói chuyện với Hồ đại nương thì Nhạc Tiểu Tuấn lại hôn mê ngủ thiếp đi. Sắc mặt chàng không còn bị hỏa nhiệt đốt cháy đỏ, mà lại trắng bệch ra như tờ giấy, thì xao xuyến trong lòng.

Bây giờ, nàng cởi bỏ hài ra, nhảy lên giường ngồi xếp bằng, nhắm hờ mắt vận khí, từ từ đưa tay phải đặt lên huyệt Linh Đài trên người chàng, rồi vận khí đẩy sang.

Nào ngờ, nàng vừa vận chân khí đẩy sang người chàng, thì bỗng nhiên cảm thấy một luồng chân khí nghịch hành từ người chàng phản chuyển trở lại tay mình, bất giác trầm nghĩ:

– Nó bị thương tuy không nhẹ, nhưng đến nỗi nào lại có tình trạng Nghịch huyết đảo hành? Chẳng lẽ bị Hỏa Diệm Đao chấn động đến nội phủ đảo loạn, khí huyết nghịch hành?

Chính vì hiện tượng khí huyết đảo nghịch hành, cho nên nàng mới không thể đẩy chân khí của mình vào người chàng được.

Lòng tuy thấy kỳ, nhưng liền vận thêm tám thành chân lực từ từ theo tay đẩy sang người chàng.

Nên biết, nàng là tôn nữ của vị Tuyết Sơn Lão Thần Tiên Huyền Linh Tẩu, nhất thân nội lực tụ tập đến thặng thừa, có thể liệt vào hàng cao thủ nhất lưu trong võ lâm.

Quả nhiên, lần này tám thành chân lực đẩy sang thì bức được hiện tượng khí huyết nghịch hành, chân lực chuyển vào người Nhạc Tiểu Tuấn.

Nhưng đúng lúc ấy, bỗng thấy Nhạc Tiểu Tuấn nẩy người lên thét một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

Thân Phi Quỳnh không hiểu nguyên nhân tại sao, vội vàng thu tay lại, thất thanh hỏi:

– Tuấn đệ, người sao vậy?

Nhạc Tiểu Tuấn mặt trắng như tờ giấy, hai mắt nhắm nghiền, đương nhiên chàng chẳng còn hay biết gì nữa.

Thân Phi Quỳnh không kìm nổi, ôm chầm lấy người chàng, nước mắt tuôn như mưa, khóc gào lên:

– Tuấn đệ, nhanh tỉnh lại, nhanh tỉnh...

Hồ đại nương cũng nhận ra tình hình không ổn, vội đến hỏi:

– Tiểu thư, gì vậy?

Thân Phi Quỳnh chùi nước mắt nói:

– Tuấn đệ bị nghịch huyết đảo hành, bế tắc kinh huyết, chỉ e...

– Ô, với chân lực như tiểu thư mà không thể đả khai kinh huyết, dẫn khí quy nguyên ư?

Thân Phi Quỳnh lắc đầu nói:

– Với chút công lực như ta chỉ có thể thuận khí đả thông kinh mạch, hiện tượng nghịch huyết đảo hành nay phải cần có người nội lực tối thâm hậu mới dần dần bức khí từng bước đả thông quá huyết, ta làm sao nghịch khí đả thông kinh huyết dẫn khí quy nguyên được?

Hồ đại nương ngớ người, với công lực như Nhị tiểu thư có thể nói thuộc hàng nhất lưu cao thủ, mà không thể đả thông kinh huyết cho Nhạc Tiểu Tuấn, khiến khí huyết nghịch hành hồi thuận quy nguyên? Vậy thì còn ai có thể làm chuyện này?

Bà ta nhìn thấy Nhị tiểu thư nước mắt lã chã, thì cũng rối trí, nhất thời không nói được câu nào.

Chỉ nghe Thân Phi Quỳnh lẩm nhẩm một mình:

– Đi tìm đại thư và anh rể cũng vô ích...

Bất chợt nàng à lên một tiếng, quay đầu hỏi:

– Hồ ma ma, hôm này là ngày nào?

– Đã sang mồng một tháng mười hai rồi.

– À, giờ này là giờ nào?

Hồ đại nương chạy ra mở cửa nhìn trời, rồi trở vào nói:

– Đã sắp hết canh năm.

– Được, nhanh ra bảo Tử Kim Tiêu chuẩn bị xe ngựa.

Hồ đại nương chẳng hiểu ắt giáp gì, nhưng chỉ dạ ran một tiếng rồi chạy ra khỏi phòng.

Lúc này trời chỉ vừa hừng sáng, nhưng ngoài trời cũng đủ thấy mặt người.

Thân Phi Quỳnh nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nằm mê mang bất động, mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt, thì lòng nóng như lửa.

Nàng dùng tấm chăn bọc kín người chàng lại, rồi hai tay bế chàng lên đi ra khỏi phòng.

Hồ đại nương vừa lúc ấy chạy đến nói:

– Xe đã chuẩn bị xong. Nhị tiểu thư, để lão thân giúp một tay.

Thân Phi Quỳnh không trao Nhạc Tiểu Tuấn cho bà ta, mà còn ôm chặt hơn, sợ hồ như sợ người khác cướp mất Nhạc Tiểu Tuấn trong tay mình, nói nhanh:

– Nhanh vào thanh toán tiền phòng, rồi chúng ta lên đường!

Bình thường, bốn ả nữ tỳ của nàng lúi lo như chim hót suốt ngày, nhưng lúc này nhìn thấy nàng mặt sầu mày thảm, mà lại vội vàng nôn nóng thì không ai dám hó hé nữa lời, chỉ lẳng lặng theo sau.

Tử Kim Tiêu đã chuẩn bị một cỗ ngựa hoa song mã trước cửa khách điếm, Thân Phi Quỳnh và bốn ả nữ tỳ lên xe, đợi Hồ đại nương thanh toán xong cùng lên xe, bây giờ Tử Kim Tiêu mới lên tiếng hỏi:

– Nhị tiểu thư, chúng ta đi đâu?

Thân Phi Quỳnh lúc này ôm ghì cả người Nhạc Tiểu Tuấn, nàng không còn thấy xấu hổ, mặt áp vào mặt chàng chừng như nghe ngóng theo từng hơi thở nhẹ của chàng. Nàng như ngây như dại, nàng thậm hiểu chuyện khí huyết nghịch đảo là đại kỵ với người luyện công, không biết chàng có cầm cự lâu dài không? Cho nên căn bản tâm hồn nàng đặt trọn vào người chàng, mà không hay biết gì bên ngoài nữa.

Hồ ma ma thấp giọng hỏi:

– Tiểu thư, chúng ta đi đâu?

Thân Phi Quỳnh người như hồn tiêu phách lạc, mắt cứ chăm chăm nhìn Nhạc

Tiểu Tuấn, mà mặt đầm đìa nước mắt, Hồ đại nương nhìn thấy chỉ biết lắc đầu, chợt đánh mắt ra hiệu cho Xuân Phong.

Xuân Phong ngồi sát bên người Thân Phi Quỳnh, bèn nhích nhẹ vào người nàng hỏi nhỏ:

– Nhị tiểu thư, Hồ ma mà hỏi chúng ta đi đâu bây giờ?

Đến lúc này Thân Phi Quỳnh mới sực tỉnh, ngược mắt lên nói gọn:

– Bát Công sơn, nhanh lên! Nội trong chiều nay phải đến được đó!

Hồ đại nương khựng người, không biết Nhị tiểu thư muốn đưa Nhạc Tiểu Tuấn đến Bát Công sơn làm gì, nhưng không dám hỏi.

Chỉ thò đầu ra ngoài nói với Tử Kim Tiêu:

– Tử Kim Tiêu, tiểu thư ra lệnh đến Bát Công sơn, chiều nay phải đến nơi!

Tử Kim Tiêu ứng thanh đáp một tiếng, rồi ngọn rồi trong tay vung lên “Bốp, bốp” mấy tiếng, hai con tuấn mã hí dài một tiếng, theo thế roi thúc giục của chủ, tám vó phóng lên kéo cỗ xe chạy về phía trước như mũi tên.

Ngựa thuộc loại tuấn mã được kén chọn rất kỹ, thế nhưng cả đoạn đường dài mấy trăm dặm chạy không nghỉ, đến cả buổi trưa người cũng không ăn, ngựa cũng không dừng chân, chỉ thấy ngựa đổ mồ hôi như tắm, mũi thở phì phì.

Tử Kim Tiêu được lệnh phải đến Bát Công sơn trước khi trời tối, nên ra sức thúc ngựa, quả nhiên trước khi mặt trời gác núi thì cả bọn cũng đến được dưới chân Bát Công sơn.

Lúc này xe ngựa mới chạy chậm lại, Thân Phi Quỳnh suốt một ngày không ăn không uống, tay cũng không buông rời Nhạc Tiểu Tuấn, lòng như lửa đốt. Bây giờ thấy xe ngựa chạy chậm lại, bèn lên tiếng hỏi:

– Đến rồi sao?

Hồ đại nương vội đáp:

– Đến rồi!

– Đã giờ nào rồi?

– Có lẽ tầm giờ Dậu.

Thân Phi Quỳnh nghe mới thở phào, nói:

– Cũng không chậm!

Cuối cùng xe ngựa dừng lại bên một cánh rừng dưới chân núi, trời vào cuối đông, mà Tử Kim Tiêu phải lấy khăn lau mồ hôi trên trán, rồi nhảy xuống vén rèm xe.

Bốn ả nữ tỳ nhảy xuống trước, Hồ đại nương nói:

– Nhị tiểu thư đã một ngày không có gì vào bụng, hãy đưa Nhạc tướng công lão thân bế cho!

– Không!

Thân Phi Quỳnh chỉ đáp cộc lốc một tiếng, rồi hai tay cẩn thận bế Nhạc Tiểu Tuấn xuống xe, đoạn cử bước đi lên núi.

Hồ đại nương đánh mắt cho bọn tiểu tỳ, nhưng vừa định bước chân đi theo, bỗng Thân Phi Quỳnh quay đầu lại nói ngay:

– Các người ở đây chờ ta.

Hồ đại nương dạ ran một tiếng, rồi khựng người đứng lại, chỉ còn biết nhìn theo Nhị tiểu thư từng bước nặng nề đi lên núi.

Trên Bát Công sơn, trước đây có một ngôi miếu thờ Hán Hoài Nam Vương Liêu An.

Tương truyền, Liêu An biết trọng người tài, nhún mình đại sĩ, có vì Bát Công đến viếng thăm, Liêu An rất kính trọng người này. Bát Công có khả năng luyện đan hóa kim. Một hôm, Bát Công và Liêu An lên núi, chôn vàng ở đây, rồi sớm ra cả hai thăng thiên, cho nên về sau núi mới có tên gọi là Bát Công sơn.

Truyền thuyết là vậy, nhưng miếu thì có thực, chỉ có điều qua thời gian đã lâu không có người chăm sóc, thêm phần loạn lạc, nên miếu từ lâu đã hủy. Duy nhất còn lại là gốc lão quế thứ lớn đến mấy người ôm không xuể, cành lá xum xuê tỏa rộng che rợp có đến trăm trượng, từ xa nhìn lại tựa hồ như một chiếc dù khổng lồ.

Ngay dưới gốc lão quế, còn có một phiến đá rộng như mặt bàn, phẳng phiu nhẵn nhụi như gương, nghe nói thời Tần dùng Tạ An công, tạo nên một bàn cờ này trên mặt đá đến giờ vẫn còn những đường ngang dọc của ô cờ, có điều đường nét đã rất mờ nhạt.

Trở lại lúc này, trời đã sắp tối, Thân Phi Quỳnh hai tay ẵm Nhạc Tiểu Tuấn hôn mê bất tỉnh đi lên núi, khi còn cách phiến đá lớn chừng tám chín trượng, bỗng nhiên hai chân quỳ xuống trên đất bất động.

Dạ phong rít từng hồi, sơn lâm tĩnh mịch, đêm đông tháng tuyết thế này, nàng lặn lội từ mấy trăm dặm đến đây quỳ bất động mà không ai hay biết để làm gì?

Chẳng lẽ nàng bế chàng đến tận miếu thần này cầu thần phò hộ cho chàng thoát nạn?

Thân Phi Quỳnh là một nữ hiệp có tiếng đời này, đương nhiên nàng làm thế này là có duyên cớ bên trong, không lẽ gì từ xa lạ đến Bát Vương công này quỳ xuống bất động, trong tay còn bế một người mà thần sắc nàng lại hết sức thành kính nghiêm trang!

Kính thần thần tại, dạ phong thổi qua lật phất mái tóc nàng tung lên mặt, nhưng nàng vẫn y nhiên bất động tựa hồ như một tượng đá, thời gian cứ vậy từng giây theo hàn phong trôi qua.

Đột nhiên, dưới gốc cây lão quế thụ “Cốc” một tiếng khô khan vang lên, chừng

như một vật kim khí nào đó rơi mạnh trên mặt phiến đá.

Thân Phi Quỳnh vẫn quỳ bất động, trong lòng trầm nghĩ:

– Cuối cùng ta cũng chờ được, người này nhất định là Thất Công Hoàng Công Độ, chỉ có chiếc bình rượu bằng sắt của lão đặt trên bàn đá mới gây ra tiếng động như vậy?

Trong lòng tuy nghĩ thế, nhưng nàng chung thả đầu vẫn không ngừng lên.

Quả nhiên, vừa lúc ấy nghe một tiếng ho hắng hắng già nua, rồi tiếp liền bộp một tiếng khô khan khác, nghe ra chừng như là tiếng nút hồ rượu bật mở ra.

Chẳng sai chút nào, ngay sau đó là từng tiếng ực ực, rõ ràng là tiếng người nốc rượu, có lẽ phải nốc đến chín mươi ngụm liên tục mới thôi.

Cuối cùng, chỉ nghe giọng già nua kia cất tiếng cười sảng khoái, rồi ực lại nốc thêm ngụm rượu nữa, mới rề rà nói một mình:

– Hà hà... Đêm nay coi như ta là người đầu tiên đến!

Dứt lời, lại cười ngất.

Nhưng ngay trong tràng cười của lão, bỗng lại nhận ra thêm một tiếng cười lạnh khác.

– Hắc hắc... Thất huynh, người chớ khua mép vội mừng, huynh đệ còn đến sớm hơn người!

Giọng người thứ hai này the the nghe đến chói tai, khi nghe chừng như trên tàn quế, nhưng dứt câu thì cả người đã rơi xuống trên mặt bàn đá.

Thân Phi Quỳnh trầm nghĩ:

– Bát Công Trương Công Quyền.

Thất Công Hoàng Công Độ cười hì hì nói:

– Nực cười, người vừa đến thì nói vừa đến, làm gì phải tự trát vàng lên mặt, bảo là còn đến sớm hơn ta?

Bát Công Trương Công Quyền ré giọng lên nói:

– Huynh đệ cần gì phải tự trát vàng lên mặt chứ? Người làm sao biết huynh đệ không phải đến sớm hơn người? Nói người biết, huynh đệ đến, nhưng chưa thấy người nào, nên nhảy lên cây ngủ một giấc rồi, giờ người mới đến, chính tiếng cười của người đánh thức huynh đệ dậy đấy nhé!

Thất Công Hoàng Công Độ nói:

– Hừ, ta sao không biết người đến muộn, rồi vô nắp vào tàng cây, lại từ trên cây nhảy xuống bảo là vừa ngủ một giấc. Nói vậy ai nói không được? Giả sử ta bảo rằng, ta đến đây đã uống hết một bồ rượu rồi, thấy ai cũng chưa đến, nên xuống chợ mua về thêm bình rượu thứ hai này đây, thì sao hử?

– Ái da..., Ai đến trước, ai đến sau, sự thật vẫn là sự thật, việc gì phải giả sử này ví dụ nọ?

Bọn họ một người một câu, không ai chịu nhin ai, tranh cãi náo nhiệt lên, chung quy vẫn là tranh xem ai là người đến trước.

o O o